

te. Det indebærer, at der efter afbrydelsen af forældelsen af en fordring, der ikke er omfattet af en af de særlige forældelsesfrister nævnt i lovforslagets kapitel 4, som udgangspunkt vil løbe en ny 3-årig forældelsesfrist, jf. forslaget § 3, stk. 1. Er der derimod f.eks. udstedt et gældsbeholdningsbrev for fordringen, vil der løbe en 10-årig forældelsesfrist efter en afbrydelse, jf. forslaget § 5, stk. 1, nr. 1.

Dette udgangspunkt vil blive fraveget i tilfælde, hvor fordringen forud for afbrydelsen var undergivet en 3-årig forældelsesfrist, men hvor der i forbindelse med afbrydelsen tilvejebringes et særligt retsgrundlag, idet den nye frist da er 10 år.

Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis afbrydelsen sker ved, at skyldneren skriftligt og udtrykkeligt bekræfter gældens tilblivelse og dens størrelse – f.eks. ved et frivilligt forlig – idet der i så fald er tale om en egentlig anerkendelse af gælden. Hvis afbrydelsen sker ved foretagelse af et retsligt skridt efter § 16, og dette skridt f.eks. fører til en dom eller et retsforlig, der fastslår kravets eksistens og størrelse, vil der ligeledes blive tilvejebragt et særligt retsgrundlag i forbindelse med afbrydelsen. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 5 med hensyn til spørgsmålet om, hvornår der efter forslaget vil foreligge et særligt retsgrundlag.

Er der tale om, at fordringshaveren under en anlagt retssag får medhold i en anerkendelsespåstand, hvoraf fordringens størrelse ikke fremgår, vil der ikke ved dommen blive tilvejebragt et særligt retsgrundlag. En sådan dom vil medføre en foreløbig afbrydelse af forældelsen, jf. forslaget § 21, stk. 1.

For så vidt angår tilfælde, hvor der sker afbrydelse af en forældelsesfrist, som er fastlagt i anden lov, henvises til forslaget § 28 og bemærkningerne hertil.

Til stk. 2-7

Hvis afbrydelsen sker ved skyldnerens erkendelse, skal den nye frist regnes fra dagen for erkendelsen, jf. stk. 2. Denne bestemmelse omfatter også tilfælde, hvor fordringen anerkendes i forbindelse med tvangsakkordforhandlinger eller indledning af gældssaneringsssag, men hvor tvangsakkord ikke vedtages, eller gældssaneringskendelse ikke afsiges. Hvis tvangsakkord vedtages, eller gældssaneringskendelse afsiges, vil fristen i stedet skulle regnes fra tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse, jf. stk. 4.

I tilfælde, hvor afbrydelsen er sket ved foretagelse af retslige skridt som nævnt i § 16, og hvor dette munder ud i forlig eller dom mv., skal den nye frist regnes fra den dag, da retsforliget indgås, dommen afsiges,

betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes, jf. stk. 3. Dette vil gælde uanset den betalingsfrist på 14 dage, som normalt fastsættes i dommen. Er der undtagelsesvis fastsat et senere forfaldstidspunkt, skal fristen regnes fra dette.

Hvis dommen ankes, og fordringshaveren får medhold i ankeinstansen, vil det være datoen for dommen i ankeinstansen, der er afgørende. Det samme gælder, hvor fordringshaveren får medhold efter fornyet behandling på grundlag af oprejsningsbevilling, anketiladelser eller tredjeinstansbevilling efter retsplejelovens § 368, stk. 1 og 2, § 371 samt § 372, stk. 1 og 2.

Vedrørende tilfælde, hvor fordringen er anerkendt i konkurs- eller dødsbo eller i vedtagen tvangsakkord eller afsagt gældssaneringskendelse, foreslås det, at fristen skal regnes fra boets slutning, tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse, jf. stk. 4. Dette svarer til, hvad der må antages at være gældende ret, men spørgsmålet er i dag kun lovreguleret for så vidt angår konkurs, jf. konkurslovens § 241, stk. 2. Denne bestemmelse foreslås samtidig ophævet, jf. § 11 i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.).

I tilfælde, hvor en fordring er anerkendt efter anmeldelse som nævnt i lovforslagets § 17, stk. 1, nr. 5 – dvs. anmeldelse efter at skyldneren har udstedt proklama – skal den nye frist løbe fra dagen for anerkendelsen, jf. stk. 5.

Endvidere foreslås i stk. 6, 1. pkt., at der ved afbrydelse i forbindelse med indgivelse af anmodning om udlæg mv. efter § 18, stk. 1-3, skal løbe en ny frist fra fogedforretningens eller auktionens slutning. I tilfælde, hvor arrest er forfulgt ved anlæggelse af justifikationssag, følger det af bestemmelsen i stk. 3, at fristen regnes fra dommens dato. I tilfælde, hvor forældelsen er afbrudt ved pålæg om lønindeholdelse efter § 18, stk. 4, skal den nye forældelsesfrist regnes fra det tidspunkt, da lønindeholdelse i henhold til pålægget ophører, jf. stk. 6, 2. pkt.

Herudover foreslås i stk. 7, at der efter afbrydelse ved indgivelse af begæring om (og afholdelse af) udlægsforretning vedrørende en fordring med særligt retsgrundlag skal løbe en ny frist på 10 år også for så vidt angår de opgjorte omkostninger og uforældede renter. Et rentekrav, der er opgjort i fogedretten, vil således være uforældet ved en ny fogedforretning inden for 10 år herefter. Senere påløbne renter forældes derimod efter 3 år. Under en ny udlægsforretning, der finder sted mere end 3 år efter den første, vil kravet